

kwoty wymienione w ust. 1, umarza wojewoda. Wojewoda może upoważnić dyrektorów (kierowników) jednostek budżetowych podporządkowanych wojewódzkiej radzie narodowej do umarzania należności nie przekraczających kwoty 200.000 zł.

§ 16. 1. Należność przysługującą przedsiębiorstwu państwowemu lub innej państwowej jednostce organizacyjnej rozliczającej się z budżetem terenowym umarza dyrektor przedsiębiorstwa (kierownik jednostki), jeżeli należność ta nie przekracza kwoty 30.000 zł.

2. O umorzeniu należności przekraczającej kwotę 30.000 zł, przysługującej przedsiębiorstwu lub innej państwowej jednostce organizacyjnej rozliczającej się z budżetem terenowym, zgrupowanej w zjednoczeniu, decyduje dyrektor zjednoczenia, jeżeli należność ta nie przekracza kwoty 100.000 zł.

3. Należność przysługującą zjednoczeniu umarza dyrektor zjednoczenia, jeżeli należność ta nie przekracza kwoty 100.000 zł.

4. Jeżeli należność przysługująca przedsiębiorstwu państwowemu lub innej państwowej jednostce organizacyjnej nie zgrupowanej w zjednoczeniu, podporządkowanej radzie narodowej stopnia podstawowego, przekracza 30.000 zł, o umorzeniu decyduje:

- 1) naczelnik gminy, naczelnik miasta i gminy oraz naczelnik miasta liczącego poniżej 30.000 mieszkańców — co do należności nie przekraczających 50.000 zł,
- 2) naczelnik miasta liczącego powyżej 30.000 mieszkańców, naczelnik dzielnicy oraz prezydent miasta — co do należności nie przekraczających 100.000 zł,

5. Jeżeli należności przysługujące przedsiębiorstwu państwowemu, zjednoczeniu lub innej państwowej jednostce organizacyjnej rozliczającej się z budżetem terenowym przekraczają kwoty, o których mowa w ust. 1—4, o umorzeniu tych należności decyduje wojewoda.

§ 17. Dyrektor przedsiębiorstwa państwowego może upoważnić kierowników jednostek organizacyjnych przedsiębiorstwa działających na zasadach wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego do umarzania należności związanych z działalnością tych jednostek, jeżeli należność ta nie przekracza kwoty 10.000 zł.

§ 18. Wojewoda może upoważnić dyrektorów przedsiębiorstw państwowych lub innych państwowych jednostek organizacyjnych podporządkowanych wojewódzkiej radzie narodowej do umarzania należności nie przekraczających kwoty 100.000 zł oraz dyrektorów zjednoczeń do umarzania należności nie przekraczających kwoty 200.000 zł.

Rozdział 4

Umarzanie należności w wypadkach gospodarczo lub społecznie uzasadnionych.

§ 19. 1. W wypadkach gospodarczo lub społecznie uzasadnionych dyrektor (kierownik) jednostki państwowej objętej lub rozliczającej się bezpośrednio z budżetem centralnym może umorzyć należność przysługującą tej jednostce mimo braku okoliczności określonych w § 3, jeżeli należność ta nie przekracza kwoty 30.000 zł.

2. Jeżeli należność przekracza kwotę 30.000 zł, o umorzeniu decyduje naczelnny organ administracji państwowej.

3. Naczelnny organ administracji państwowej może upoważnić dyrektorów (kierowników) jednostek państwowych bezpośrednio podległych do umarzania należności nie przekraczających kwoty 200.000 zł.

§ 20. 1. W wypadkach gospodarczo lub społecznie uzasadnionych należność przysługującą jednostce państwowej objętej lub rozliczającej się z budżetem terenowym mimo braku okoliczności określonych w § 3 może umorzyć:

- 1) naczelnik gminy, naczelnik miasta i gminy, naczelnik miasta liczącego poniżej 30.000 mieszkańców, jeżeli należność ta nie przekracza kwoty 20.000 zł,
- 2) naczelnik miasta liczącego powyżej 30.000 mieszkańców, naczelnik dzielnicy oraz prezydent miasta, jeżeli należność ta nie przekracza kwoty 30.000 zł.

2. Jeżeli należność przekracza kwoty wymienione w ust. 1 lub przysługuje jednostce podporządkowanej wojewódzkiej radzie narodowej, o umorzeniu decyduje wojewoda.

3. Wojewoda może upoważnić dyrektorów (kierowników) jednostek państwowych podporządkowanych wojewódzkiej radzie narodowej do umarzania należności nie przekraczających kwoty 100.000 zł.

Rozdział 5

Przepisy końcowe.

§ 21. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1969 r. w sprawie zasad oraz trybu umarzania i udzielania ulg w spłacaniu należności państwowych (Dz. U. z 1969 r. Nr 4, poz. 26, z 1971 r. Nr 29, poz. 267 i z 1974 r. Nr 22, poz. 131).

§ 22. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

62

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 kwietnia 1981 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zakładowego funduszu nagród.

Na podstawie art. 1 ust. 2 oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o zasadach tworzenia i podziału zakładowego funduszu nagród oraz zakładowych funduszy socjalnego i mieszkaniowego (Dz. U. Nr 27, poz. 150) po porozumieniu ze związkami zawodowymi zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 1 października 1973 r. w sprawie zakładowego funduszu nagród (Dz. U. z 1979 r. Nr 4, poz. 21) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Indywidualne nagrody przyznaje kierownik zakładu pracy w porozumieniu ze statutowymi organami zakładowych organizacji związkowych na podstawie zakładowego regulaminu rozdziału nagród, ustalonego przez organ samorządu załogi.”

- 2) w § 8 ust. 2 wyrazy: „konferencja samorządu robotniczego” zastępuje się wyrazami: „organ samorządu załogi”;

- 3) w § 10:

a) w ust. 1 wyrazy: „konferencja samorządu robotni-

czego" zastępuje się wyrazami: „organ samorządu załogi”.

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pozostałą część naliczonego, lecz nie wykorzystanego na nagrody zakładowego funduszu nagród zakład pracy przeznaczają na zakładowy fundusz socjalny i zakładowy fundusz mieszkaniowy w proporcjach ustalonych przez organ samorządu załogi.”

4) § 11 otrzymuje brzmienie:

„§ 11. Jeżeli w zakładzie pracy nie działa organ samorządu załogi, przewidziane w rozporządzeniu uprawnienia tego organu przysługują statutowym organom zakładowych organizacji związkowych i kierownikowi zakładu pracy, działającym w porozumieniu.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1981 r.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

63

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 kwietnia 1981 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zakładowego funduszu socjalnego i zakładowej działalności socjalnej.

Na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o zasadach tworzenia i podziału zakładowego funduszu nagród oraz zakładowych funduszy socjalnego i mieszkaniowego (Dz. U. Nr 27, poz. 150) i art. 42 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 1972 r. — Karta praw i obowiązków nauczyciela (Dz. U. z 1972 r. Nr 16, poz. 114, z 1973 r. Nr 12, poz. 89 i z 1977 r. Nr 11, poz. 43) po porozumieniu ze związkami zawodowymi zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1973 r. w sprawie zakładowego funduszu socjalnego i zakładowej działalności socjalnej (Dz. U. z 1973 r. Nr 43, poz. 260, z 1976 r. Nr 34, poz. 203 i Nr 40, poz. 236 oraz z 1977 r. Nr 19, poz. 79 i Nr 34, poz. 148) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2:

- a) w ust. 1 skreśla się pkt 3 i 4,
- b) w ust. 1 pkt 6 lit. a) dodaje się na końcu wyrazy: „powiększony o fundusz agencyjno-prowizyjny”,
- c) w ust. 3 dodaje się pkt 14 w brzmieniu: „14) nagród wypłacanych z zysku w jednostkach badawczych.”;

2) w § 3:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Zakładowy fundusz socjalny tworzy się:
 - 1) z odpisu ustalonego w stosunku do funduszu płac,
 - 2) z nie wykorzystanej części zakładowego funduszu nagród,
 - 3) ze środków i innych źródeł wymienionych w art. 13 pkt 2—4 ustawy.”
- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1¹, 1², 1³ i 1⁴ w brzmieniu:
 - 1¹. Kwota odpisu na 1 zatrudnionego w zakładzie pracy nie może być niższa niż 1200 zł rocznie.
 - 1². Za zatrudnionego w rozumieniu ust. 1¹ uważa się także kobiety korzystające z urlopu bezpłatnego na opiekę nad małym dzieckiem oraz osoby odbywające w zakładzie pracy zastępczą służbę poborowych; dla osób tych dokonuje się odpisu w kwocie 1200 zł na osobę rocznie.
 - 1³. W jednostkach organizacyjnych zatrudniających pracowników w niepełnym wymiarze czasu pracy odpis na zakładowy fundusz socjalny przypadający na zatrudnionego w niepełnym wymiarze czasu w podstawowym miejscu pracy oblicza się w wielkości przypadającej w tych jednostkach na zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy.

1⁴. Zakładowy fundusz socjalny podwyższa się o kwotę udzielonych w roku poprzednim zakładowych świadczeń socjalnych na rzecz emerytów i rencistów — byłych pracowników zakładu, nie więcej jednak niż o 0,1% funduszu płac stanowiącego podstawę odpisu. Zakład pracy, który w roku poprzednim nie udzielał świadczeń socjalnych emerytom i rencistom — byłym pracownikom, może podwyższyć zakładowy fundusz socjalny o kwotę bieżąco udzielanych świadczeń dla tych osób w danym roku, nie więcej jednak niż o 0,1% funduszu płac stanowiącego podstawę odpisu”.

c) w ust. 2 pkt 1:

- pod lit. d) skreśla się wyrazy: „w wysokości ustalonej w trybie określonym w § 23”;
- pod lit. e) skreśla się wyrazy: „i udział tych środków następuje w trybie określonym w § 23”;

3) w § 4 ust. 5 wyrazy: „Centralną Radą Związków Zawodowych” zastępuje się wyrazami: „właściwymi organami związków zawodowych”;

4) § 5, 6 i 7 skreśla się;

5) w § 8 ust. 1 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Właściwy terenowy organ administracji państwowej na wniosek zakładu pracy przejmie finansowanie zakładowych domów kultury i obiektów sportowych oraz żłobków i przedszkoli, finansowanych ze środków zakładowego funduszu socjalnego.”

„3. W zakładach pracy, w których stosuje się odpis kwotowy, kwotę odpisu zmniejsza się o kwotę wydatków wyłączonych z finansowania ze środków zakładowego funduszu socjalnego na cele wymienione w ust. 1. Kwota odpisu po potrąceniu nie może być niższa od kwoty stanowiącej 2% funduszu płac.”;

6) w § 9 ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) poprawę poziomu i jakości usług świadczonych w obiektach, o których mowa w § 8 ust. 1 i 2.”;

7) w § 10 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Zasady i kierunki wykorzystania środków zakładowego funduszu socjalnego ustala organ samorządu załogi.

2. W zakładach pracy, w których nie działa organ wymieniony w ust. 1, uprawnienia te przysługują — działającym w porozumieniu — statutowym organom zakładowych organizacji związkowych i kierownikowi zakładu pracy.”;

8) w § 15 ust. 1 pkt 1 po wyrazach: „pracę nakładczą”